

A kútfők: Molnár Zsolt és Biró Marianna

Az Egyszólam együttes váraljai táborába indultam, mikor egy falumbeli biológiatestvér – miután kifaggatott - utánamszólt, adjam át üdvözlését Molnár Zsolt botanikusnak. E megbízás kapcsán elegyedtem szóba Zsoltékkal az első napon, aztán naponként mindég váltottunk néhány kedves szót.

Egy-két évvel később, 2004. március 15-én, midőn a mesebeli kiskondás nagyon is evilági útját róttam, akadtam össze Zsolttal egy csokornyai mindenre elszánt botanikus kíséretében, a vastagon behavazott, bejegesedett csíkszeredai pályaudvaron.

- Hát ti meg hová mentek? – kérdeztem.
- Hidegségbe – volt a válasz.
- Csak nem növényhatározni? – viccelődtem.
- De igen: vannak kórók, amelyek ilyenkor mutatják meg igazi kilétüket – volt a tréfás válasz.

Néhány óra beszélgetés után én is velük tartottam Hidegségpatakára – akkor még nem tudtam, hogy sokkal hosszabb közös utunk kezdődött aznap el: ez a csokor növénytanász Zsolttal nem volt más, mint az akkoriban alakuló „Táj és ember”csapat magja... Zsoltékat két évvel később egy reggeli órában kerestem fel vácrátóti szolgálati lakásukban. Ketten az ország két végéből estek haza az elmúlt éjszaka, érkezésemkor még mindenki aludt, ennek ellenére Mariann lábujjhegyen úgy fogadott, mintha a család ötödik tagja jött volna meg éppen. Náluk már egy kabátlevétel is akadályba, pontosabban falba ütközik a szűk lakásméret miatt, de kell-e ennél csodálatosabb udvar: szokták mutatni a botanikuskerthet, s kinek kell a falak zuga egy ilyen gyönyörű Kárpát-hazában!

Akkor barátkoztunk igazán össze! Ez volt a nagy találkozás, ahol úgy leltünk egymásra, mint bundaváll a hátára. Életreszóló élményem: egy család, négy egyéniség, de egy lélek, négy testben!

Az ő emberségük, szeretetük az a csíra, amelyből a Táj és ember egyesület csemetéje kisarjadhatott.